

Door de omstandigheden naar de rolstoel verwezen houdt dit de positieve Bob Vanacker niet weg van het
allerhoogste sportniveau

Bredense sportman van het jaar

De toekomst kon Bob Vanacker (34) aanvankelijk niet mooier toelachen met vader-muzikant Roland en moeder-kleuterleidster Rosette Deleu. Als knappe student uitgegroeid naar atheneum en unief durfde hij zelfs de advocatuur vooropzetten. Ook shotte hij flink tegen de bal bij SV Bredene... als hij niet tafeltenniste bij TTC Bredene. Op kerstdonderdag 1988 _ tussen 20 u. 30 en 23 u. _ sloeg de fataliteit toe : na een dom duwtje van een vriend viel Bob doorheen een haag 2 m diep naar beneden. „We willen benadrukken dat die daad niet opzettelijk werd gepleegd”, zegt Bob die zich vanaf dit ogenblik als toonbeeld zou stellen van al wie in zijn leven al eens in zo'n jammerlijke verdoemnis terecht komt. Zegt vader Vanacker : „Zijn wilskracht hielp hem uit die hoop ellende weer op te staan. Meer nog, zelfs als rolstoel behield hij zijn verschrikkelijke liefde voor de sport.” Zegt mama Rosette : „Bob is een doordrijver die berekent wat hij wil en kan. Een nooit te vergeten moment was toen hij als mindervalide auto leerde rijden. Om de transfer van rolstoel naar auto mogelijk te maken, heeft hij hiervoor gevochten totdat hij het kon. Gevecht dat hij leverde in onze garage en in onze auto.”

Geboren in Bredene op 7 november 1969 heeft Bob een jongere zus Jill. Waar elektronica voor vader Roland een grage beroepsmatigheid is, wordt hij toch opgevreten door zijn hobby muziek. „Als zingende gitarist gaat hij daarbij het componeren niet uit de weg. Met Raymond Bossaert, leraar Europaschool, startte pa ooit de zes man sterke The Swallows. Mama Rosette Deleu was kleuterleidster in de stedelijke Gevaert- en Moreauxschool.”

Van tiener tot puber ?

Bob : „Ik liep kleuterschool bij mijn moeder in de Gevaertschool. Voordeel : je bent altijd bij je moeder als je klein bent. Het was geen strenge... al mocht ik daarom nog niet meer doen dan iemand anders. Het nadeel : ik dacht dat ik wel meer zou mogen doen... Vanaf mijn 12de volgde ik in het atheneum de richting Latijnwetenschappen. Omdat ik in het lager altijd veel punten verwierf, opteerde ik toen voor een algemene richting. Ik was heel goed in Nederlands. De advocatuur was een van mijn streefdoelen.”

Muziek en kunst ?

Bob : „Ik heb nog notenleer gevolgd en speelde dwarsfluit.

Ik liep trouwens van het derde leerjaar tot het zesde middelbaar conservatorium. Hierbij was Etienne Honnay een fantastische leraar voor de dwarsfluit. Het dwars tegen de mond gehouden blaasinstrument biedt de kans om de muziek heel kunstig uit te dragen. Neen, ik heb geen zangstem en ben ook nooit mee geweest met pa's Swallows.”

Een sportieve knaap ?

Bob : „Ik was 11 jaar lang middenvelder bij SV Bredene. Ik scoorde af en toe maar blonk eigenlijk het meest van al uit met het geven van voorzetten. Ik speelde tot en met de juniors, waarna ik stopte omdat ik toen naar de universiteit in Brussel ging. Mijn huidige 1,82 meterverdoezelt ergens mijn kleinere gestalte uit mijn tienertijd. Maar ook tafeltennis trok mij aan. Ik speelde trouwens drie jaar bij TTC Bredene. Het is ergens vergelijkbaar met gewoon tennis _ maar dan wel iets sneller van handelingen. Door mijn ongeval heb ik moeten stoppen, al ben ik intussen herbegonnen. Nu speel ik tegen andere rolstoelgebruikers. Ik ben er trouwens redelijk goed in.”

Hoe werden jullie van het ongeval op de hoogte gesteld ?

Vader Roland : „'s Nachts kwamen rijkswachters me melden dat ik dringend naar het Gentse AZ moest om te beslissen of onze minderjarige Bob al dan niet mocht geopereerd worden.

We wisten toen al van een ongeval af, maar details ontbraken. Halsoverkop naar Gent gereden was Bob bij het bewustzijn toen we arriveerden. „Mijn studies, mijn toekomstdromen... alles is *foutu*”, zei hij, „want ik kan niet meer lopen.”

Hier dan de nummer 7 van de nationale ploeg rolstoelrugby Bob Vanacker die om wille van zijn positieve drang als voorbeeld mag worden gesteld voor vele valide mensen. Inzake vriendschap is Bob heus niet arm : moeders drie Perzische katten Grace, Caruso en zwarte Jelka kunnen een streling heel goed verdragen. Benevens moeder en vader is er zus Jill, die verzekert dat haar broer een heel toffe gast is. De warme krans afsluitend, verklappen we nog dat Bob de liefde van een heel lief meisje rijk is... (Foto ET)

Hoe kijk je daar vandaag op neer ?

Vader Roland : „Waar hij destijds had besloten om later in Amerika te studeren, is die grote droom toch ergens uitgekomen : door zijn rolstoelrugby heeft hij effectief twee jaar fulltime in Amerika gewoond... en ja, twee competities gespeeld.”

Hoe verwerk je zoiets als ouder ?

Mama Rosette Deleu : „Ik

heb die telefoon van de rijkswachter opgenomen. Ik heb nooit mijn verdriet willen tonen aan Bob. Ik heb trouwens nooit geweend. Het was er mij enkel om te doen hem vooruit te helpen en aan te moedigen om naar de toekomst te kijken. Positief voor Bob vandaag is wel dat hij zijn hobby als beroep kan uitoefenen. We vinden het wel jammer dat quasi iedere sporter in zijn of haar branche kan gesponsord worden... maar men vertikt het om een gehandicapte sporter als

Bob financieel bij te staan. Bij een verplaatsing krijgt hij geld van het VSG omwille van zijn selectie voor de Olympische Spelen. Maar anderzijds heeft hij de mogelijkheid niet om in Amerika of Zwitserland te gaan spelen, omdat hij dat allemaal uit eigen zak moet betalen.”

Zijn er mensen die je over de zekerheidsdrempel heen helpen ?

Bob : „In het revalidatiecen-

trum werd aangedrongen om sociaal contact op te zoeken. Akkoord dat die mensen je helpen, maar uiteindelijk moet de beslissende jump nog altijd uit je eigen body komen. Het helemaal verwerken heeft wel een paar jaar geduurd. In het begin ben je wel depressief en verzuipe je ogen in de traantjes."

Hoe gebeurt het vertrouwd geraken met de manuele vierwieler ?

Bob : „Niet gemakkelijk. Positief is wel dat de rolstoel vandaag de dag een stuk beter is ingeburgerd dan pakweg 15 jaar geleden : meer en meer gebouwen werden gehandicaptenvriendelijker .”

Kon je al autorijden voor je ongeval ?

Bob : „Nee, maar ik was er juist mee begonnen. Positief voor mij was wel dat de Brusselse firma Cara, die connecties heeft met de staat, zich met de autorijkunst voor gehandicapten bezighoudt. Om te beginnen maken een paar testen uit of je al dan niet met een auto zou kunnen rijden. Iemand die geen ledematen meer heeft, kan men moeilijk rijlessen geven.

„Gehandicapte sporters worden niet gesponsord”

Mij zei men dat het nog mogelijk zou zijn, voor het geval we met een automatische wagen zouden kunnen rijden. Dit evenwel met een voorziene aanpassing aan het stuur, die toelaat met de handen gas te geven en te remmen. Ik kan en mag trouwens vandaag ook op de autosnelweg rijden."

Naar Olympische Spelen in Athene ?

Bob : „We nemen met de Gentse twee ploegen tellende Flemisch Lions _ met het mij opgedragen secretariaat in Bredene _ deel aan de Duitse en Nederlandse competitie en evenzo aan internationale toernooien. Theoretisch is deze in 1994 opgerichte ploeg een West-Vlaamse ploeg die in Gent traint. Met ons team behoren we tot de Europese topdrie. We eindigden zopas tweede in een Berlijns toernooi. We verloren de finale tegen een Londense ploeg op een luttel

puntje en zijn dus in principe Europa's nummer twee."

Door jouw bloedeigen Bredene vereerd en geprezen ?

Bob : „Met volgende nationale ploeg werden we tweede op het Europese kampioenschap : Ludwig Budeners (Hasselt), Ronny Verhaegen (Tremelo), Koen Delen (Leuven), Peter Genijne (Essen) en ik zelf. Ik ben kapitein en heb wel het scoren in mij. Een internationale prestatie die mijn gemeente Bredene niet ontging : ik werd vorig jaar als beste sportman van Bredene op het podium geroepen. Op het gemeentehuis werd mij de Platina Ace Bob Vanacker overhandigd, een beeldje door Jan De Lee gecreëerd. Wat zijn we onze gemeente dankbaar; als je weet dat de opbrengst van het Bal van de Burgemeester op 5 juni aan mij zal geschonken worden."

Je telt nu 34 lentes : hoe oogt de toekomst nu voor jou ?

Bob : „Ik zou nog een tiental jaar mijn rugbysport willen beoefenen. Mijn sport zou ik zolang mogelijk doen. Ik train thuis met gewichten en ga ook buiten oefenen. Ik heb ook een handbike. Dat is een fiets waarmee je met je handen kunt rijden. Ik heb zopas nog een 20-tal kilometer afgelegd. Zoals met een gewone fiets heeft men de mogelijkheid tot verschillende versnellingen."

Kan je leven met wat krijgt als gehandicapte ?

Bob : „Het is moeilijk als je zoals ik aan sport doet en overal naartoe moet. Via de 'Vlaamse Liga voor Gehandicapten' kunnen we op steun rekenen. Voor sporters is dat natuurlijk nog altijd te weinig. Via de Staat en eventuele sponsoring zouden er wel nog kloekere appels van de boom mogen vallen."

Ben je geselecteerd voor Paralympics, Olympische Spelen voor gehandicapten ?

Bob : „Onze heel sterke prestatie op Europees niveau lag aan de basis van de selectie voor de Paralympics die vanaf 20 september in Athene zullen plaatsvinden. Onze grote vreugde wordt evenwel met wat schaduw befloerst : voor de Olympische Spelen krijgt iedere sporter nog eens hulp van de provincie. Behalve West-Vlaanderen die dat niet doet !”

Ook in een rolstoel is er nog leven

Rugby spelen in de Verenigde Staten

■ Hoe sakkers iedereen een quasi absolute fysieke conditie najaagt, dan is positief denken nog altijd het unieke medicament bij tegenslag. Als 19-jarige jongeman tot de rolstoel veroordeeld bewijst Rob Vanacker vandaag dat je in een manueel vierwielertje nog uitstekend kunt leven.

„Er is natuurlijk tijd nodig om die fataliteit te verwerken. Eenmaal psychologisch hier overheen besef je en zie je voor je ogen dat er daadwerkelijk nog een leven is na een ongeval: ook in een rolstoel kun je nog goed leven. Ik kan niet meer lopen, maar voor de rest kan ik alles doen wat ik maar wil”, aldus een jongeman met een goede ingesteldheid.

Wat was het moeilijkst te verwerken?

Bob: „Nadat veel vrienden aanvankelijk op bezoek kwamen, verzwakte dit later enigszins. Daar zat niet alleen mijn rolstoel voor tussen, wel het

werkelijke leven. Of vrienden vonden werk, of ze gingen ergens anders wonen, of ze trouwden of ze maakten deel uit van andere situaties. Persoonlijk heb je een zekere tijd nodig om te aanvaarden dat je niet meer zonder die rolstoel kan. Toegeven dat dit een situatie is waarbij je je al eens beschaamd voelt. Akkoord dat er hier geen enkele reden toe is, maar je binnenste sentimenten kun je zomaar niet het zwijgen opleggen.”

Hoe heb je dat dan toch overwonnen?

Bob: „Dat is een strijd die je hoofdzakelijk zelf moet ver-

werken. Je moet er van bewust worden dat je nog altijd evenveel waard bent als iemand anders. Hierbij vooral proberen niet alleen alles te kunnen, maar ook alles te doen. Vandaag zegt die rolstoelsituatie me helemaal niets meer. Ik kan gewoon overal naar toe.”

Rugby is een nogal exceptionele sport voor rolstoelgebruikers?

Bob: „De belangstelling voor deze sport deed ik op via een artikel in een Nederlands tijdschrift. Hoe ik er vandaag helemaal in opga, kunnen we niet verdoezelen dat eender welke gehandicaptensport het heel moeilijk heeft om topprestaties met kijkcijfers te sieren.

Het is net zoals in tweede provinciale volleybal: ook daar kan je geen 10.000 supporters naartoe lokken. In Oostende hebben we nog nooit opgetreden. Het is vooral in het buitenland dat we spelen. Zelfs in Amerika!”

Leg eens de tactiek en het reglement van rolstoelrugby uit?

Bob: „Vooreerst heb je geen specifieke aanvallers en verdedigers: met een teamgenoot in balbezit is de hele ploeg in de aanval. Ergens zijn alle contacten toegelaten, met uitzondering van lichamelijk contact en het trekken aan de rolstoel van de tegenstrever. Je mag wel de bal van iemands schoot slaan, als je maar de schoot of benen van de tegenstander niet raakt. Een match wordt gespeeld in vier keer acht minuten. Zoals in een basketbalmatch wordt de tijdschakel klok stilgelegd. De uitslagen halen scores van 20 à 30 zoals in handbal.”

Waar startte rolstoelrugby ooit?

Bob: „In Canada in 1978 denk ik. Vandaar ging het de wereld rond.”

Tot rolstoel veroordeeld door dom ongeval

Tijd nodig om te aanvaarden

■ De droefheid begon allemaal met een dom spelletje tussen jonge gasten tijdens een avondje uit. Je weet wel: wat duwen en trekken en dan, pardoos, bruuft noodlot op 22 december 1988.

„Het restaurant van de Gentse universiteit in de Overpoortstraat heeft een afrit. Daarboven, waar wij ons bevonden, was een haag, die evenwel de diepte verborg die zich achter het rustige groen bevond. Toen ik een duw kreeg, ben ik door het struikgewas naar beneden gevallen.”

Een triestige donderdagsavond voor kerstdag?

Bob: „Doordat ik op mijn achterhoofd viel, was mijn nek gebroken. Ik ben quasi altijd bij het bewustzijn gebleven, wat de natuurlijke schok niet verdoezelt. Het is ergens een link van alles naar piks. 5 seconden voordien kun je nog alles... en een tijdsprokkel later kan je niets meer. Het feit dat je niet bewusteloos bent, maakt de schok nog schrijnender.

Na de val lig je daar. Men zegt je 'sta recht', maar je kan niet meer.”

Haalt hoop het op doktersverdict?

Bob: „In de eerste dagen viel het verdict: de verlamming zou blijven voor de rest van mijn leven. Dat neemt niet weg dat een mens nog altijd hoopt. Uiteraard, hé. We hebben nog altijd last van nek en schouder. Iets wat natuurlijk ergens iets te maken heeft met het altijd maar in de rolstoel zitten.”

Revalidatie als support?

Bob: „Als je nek gebroken is, heeft dat zijn consequenties voor de 32 zenuwen die zich van de kleine hersenen tot de eerste of tweede lendenwervel in de holte van de wervelkolom bevinden. Finaal is alles onder je eigenlijke letsel verlamd. Al revaliderend leer je daar zo goed als mogelijk mee om te gaan... en wat nog kan, probeer je zo sterk mogelijk te maken.”